

Због аспирације ка неограниченој моћи, комбинацијом култа вође и култа жртве покушавају да нормализују ненормално. Оно што је до јуче било неморално данас је могуће, оно што је до јуче био криминал данас је релативизовано. Од демократских институција направили су фасаду. На Устав су се заклели, али су га суспендовали. Рекли су да су против лажи, а направили су инфраструктурну мрежу лажи

Да ли свеprisутна доминација власти суспендује институционалну улогу правосуђа код нас?

Већа је код нас лојалност према политичком ауторитету него према закону и Уставу. Највећи број челника наших институција сматра да је врховни политички ауторитет највеће опште добро наше земље без обзира на законе и Устав. Нема више те правне препреке или недозвољености која се не сме урадити ако то раде они који се диве

једном ауторитету. Све можете ако сте беспоговорно одани и слаткоречиви у исказивању дивљења. У државним институцијама је на сцени нека врста политичко-правне пантомиме. Дакле тишина, нема говора, а мисли и осећања преносе само погледом ка врху.

Да ли то значи да је нормализовано потпуно ненормално стање? И како се то одражава на практичну примену закона у Србији?

Из угла примене закона и генерално правне ефикасности стварност је суморна и за њу не сме да буде разумевања. За ту ренесансу правне неједнакости и радикалну кризу правног система база се налази у недораслој и неодговорној елити која годинама разара нашу земљу и у материјалном и у духовном смислу. Због аспирације ка неограниченој моћи, комбинацијом култа вође и култа жртве покушавају да нормализују све оно што је ненормално. Оно што је до јуче било неморално данас је могуће, а оно што је до јуче био криминал данас је релативизовано. Не може да буде правне једнакости, сигурности ни стабилности у земљи где су често у конфликту закони и институције које би требало да их примењују.

Значи ли то да су и Уставом загарантована права суспендована?

Уставом загарантована права и ограничења су углавном у наративима политичких моћника. А када проверавате њихове наративе, видите да стварношћу доминира спектакл организоване лажи и бесмисла ради успостављања паралелне реалности. Политички и правно одговорни за овакво стање су због своје противуставне намере, непринципијелне политике без визије, морали да изаберу политику малих, али лоших корака да би се грађани постепено привикавали на све лоше последице. Користе одлагање као модел политичког инжењеринга са преусмеравањем пажње на изабране теме. Имају централне наративе, а да би прикрили неку лошу реалност у јавном простору наметну оне теме које су стара тачка раздора у друштву и онда на споредној теми генеришу моралну расправу.

Мора постојати свест да слављење тријумфа цензуре, приповедање о стварности, држање истине у мраку, равнодушна покорност, предаја права и слобода није опште добро ни Србије ни њених грађана

Да ли је један од инструмената политичког инжењеринга управо прављење паралелне реалности?

Да. Политички врх покушава да презентује форматизовану реалност која је у супротности са стварношћу и у огромној колизији са интересима грађана. Стварају фикције и симулације. Од симулованог изборног система, фиктивних пребивалишта, преко симуловане правде и фиктивне демократије до симулованог патриотизма и још много тога фиктивног. Међутим нису фикције фаталне контрадикторности између обећаног и стварног. Обећали су правну једнакост грађана, а хапсили су по критеријуму повећања политичког рејтинга. Обећали су демократију а од демократских институција направили су само фасаде. На Устав су се заклели, али и реториком и праксом су га суспендовали. Рекли су да су против лажи, а направили су инфраструктурну мрежу лажи. Направили су земљу лажних обећања, лажних патриота, лажних диплома и још много чега лажног. У скоро свим пољима друштвеног живота постоји контраст између обећаног и реалног и зато врше наметање перцепције да обећано ипак постоји у реалности.

Дакле, хоће да промене перцепцију преко прикривања истине, релативизацијом истине или чак проглашавањем за истину и онога што се није десило. Најгрлатији су на њиховом наводном патриотизму и галамили су да оно што су затекли на КиМ неће да предају, а дали су све што нико пре њих није хтео. Заклетвом на Устав Србије имали су уставну обавезу да КиМ третирају као део територијалног интегритета и суверенитета Србије, а онда су прихватили француско-немачки план уз објашњење – па само смо усмено то прихватили, али нисмо потписали. Они су славили Бриселски споразум пре 11 година, а моја клијенткиња, судија са КиМ, зато што је одбила да суди под печатом државе Косово морала је као и сви њени истомишљеници да напусти суд. Данас пратимо њихове нове наводне успехе кроз расправу да Косово постане део Савета Европе. А онда прете неке да ћемо да изађемо из Савета Европе. Плашим се да ће наредна претња да буде да ћемо да изађемо из УН-а, када се заврши политичко-маркетиншка борба резолуцијама. И још много тога су успели на штету Устава и грађана Србије.

Ви сте доживели оно што и други када критикују председника Србије. Када сте критиковали председника због прихватања француско-немачког плана, он је тада рекао: „Мени Шолаков адвокат соли памет“...

Јавним саопштењем и у јавним наступима сам тада упозорио да када будућност буде одређивала каква је прошлост ове власти, они неће моћи да кажу нисмо знали или преварили су нас. А сада управо и кажу – преварили су нас. Не, нису их преварили, јер

су знали шта раде. Тада сам рекао да је председник државе прихватањем француско-немачког плана прихватио независност Косова, а држава Србија још увек није. Не знам ко су му били саветници, било би добро да им видимо лица, али за међународно право потпуно је небитно да ли је споразум потписан или не јер форма прихватања уопште није битна. Постоји претпоставка да из речи председника државе говори држава и да када он преузима обавезе преузима држава коју представља. Али ја мислим да је та претпоставка ипак оборива. Она је тешко оборива пред међународним правом, али ипак јесте. Режим сада жели да подели сопствену одговорност са народом. Мањак своје компетентности надокнађивали су вишком самопоуздања и сада траже подршку.

Околност да инспекторе Миленковића и Митића чува САЈ потврда је да су њихови животи заиста угрожени. Проблем постаје већи јер надлежне истражне институције избегавају да утврде ко то сме да се усуди да донесе одлуку о ликвидацији тих инспектора

Шта се дешава са инспекторима Миленковићем и Митићем?

У околностима какве су у Србији професионални и лични интегритет постају политичко питање, а поступци индивидуалаца добијају и политички и морални значај. Миленковић и Митић су временом постали политички али и правни проблем појединим моћницима у Србији. Креатори њиховог прогона, користећи најразличитије моделе и обрасце, покушавају да учине јавност равнодушном, али и да спроведу став да храброст и професионализам у институцијама система нису пожељни и да то мора остати фрагмент на који би требало брзо заборавити у име других важнијих интереса и у име релативизације свега што указује на одговорност моћника. Годинама ти момци пролазе кроз пакао дневног живота. Деца им расту уз бригу младих родитеља да ли ће им нови дан донети нове проблеме, нову конкретнију опасност.

Прогон инспектора се није зауставио. Они су поднели захтев за Јованцицу 3. Шта се сада дешава?

Заштитници криминализованих структура у појединим државним институцијама нису се зауставили на политички координираној кампањи већ су задирали у сваку сферу угрожавања њихових живота. Покушавали су и покушавају и даље синхронизованим активностима да дођу до извора сазнања мојих клијената. Насрћу на такве податке иако

то представља урушавање свих правних стубова поверљивости која је база рада једног дела бораца против криминала. Користећи најразличитије форме да дођу до највећих тајни у раду Миленковића и Митића, доводе у опасност и њихове животе и животе њихових информатора.

Тужилац Саша Дрецун је недавно рекао да Миленковићу није случајно додељен САЈ да га чува? Зашто САЈ и шта се ту дешава?

Нико из тужилаштва у Србији није сматрао да имају било какву надлежност на јавно изречену информацију, коју су пренели многи медији у октобру 2021, да су полицији пренета сазнања да су Миленковићу и Митићу угрожени животи и да се припрема њихова ликвидација. Нико тада из тужилаштва није предузео ниједну радњу која би дала подстрек поверењу у ту институцију. Али зато су након више од пола године у Вишем тужилаштву у Београду звали Миленковића да га саслушавају поводом писања неких таблоида. То су урадили усред политички инструментализованог и диригованог обрачуна са њим, његове криминализације, дискриминације, јавног и медијског линча само зато што је имао храбрости да примењује Закон и успротиви се криминалним државним структурама.

Када фотографишете полицајца чије убиство је наручено и онда фотографишете и његово малолетно дете, а затим објавите и локацију где се налазио, тада надлежни органи морају да утврде да ли се ради о државном или приватном ангажману и у коју сврху

Нажалост, животи Миленковића и Митића су и даље угрожени. Околност да инспекторе чува САЈ је само потврда да су њихови животи заиста угрожени. Проблем постаје већи јер се надлежне истражне институције понашају тако да избегавају да утврде ко то сме да се усуди да донесе одлуку о ликвидацији инспектора Митића и Миленковића? Ко сме да се усуди да уђе у практичну припрему те одлуке? Забрињава равнодушност у поступању када су у питању Миленковић и Митић и утисак је да су надлежни под тоталном контролом.

Да ли ће Миленковић сведочити у поступку за Јованицу?

Наравно да хоће. Сведочиће након што га суд позове. То је не само његова законска обавеза, већ и морална обавеза према грађанима који су дали подршку и њему и Митићу и Исакову. И наравно говориће истину и опет не само зато што закон на то обавезује, већ и зато што му истина даје снагу да истраје. Ја то видим и као његову поруку јавности да још увек има смисла бити поштен, храбар и професионалан.

Миленковића критикују што се до сада није јавно обратио и открио до којих све врата воде њихова сазнања о Јовањици?

Ти критичари, колико год били добронамерни, требало би да знају да губитком посла у полицији Миленковић најпре остаје без оружја са муницијом које је већ неколико година нераздвојан ослонац у личној и породичној безбедносној култури. Обраћање јавности супротно закону, без претходног одобрења министра полиције, створило би правни основ за његову суспензију, а онда и могућност да у дисциплинском поступку добије отказ. Тада наравно може да постане спорно и обезбеђивање од стране САЈ-а, као и питање да ли би и у ком периоду добио право на ново оружје. Миленковић је више пута поштујући закон тражио дозволу за јавно обраћање и није је добио. Осим због личне и породичне безбедности, рад у полицији док га целокупан политичко-безбедносно-медијски комбинат прогања, био је оперативно нужен да би тим на челу са Миленковићем и Митићем наставио да проверава своја оперативна сазнања. Резултат тога је захтев тужилаштву за наставак истраге који је у јавности назван – Јовањица 3.

А паралелно трају покушаји њихове компромитације.

Чекајући његово сведочење цела механизација креатора Миленковићевог прогона интензивно предузима бројне активности у проналажењу било какве конструкције која би макар привремено могла да послужи као основ за његову криминализацију. Тако би га наводно учинили неcredible сведоком и тиме би покушали да дискредитују сведочење Митића и Исакова. Све је покренуто, од притисака на неке њихове колеге, преко финансијских подстицаја од стране разних наводно упућених, до трговине са људима из подземља, само да би се бар привремено створио неки случај против њих. Као и до сада, Миленковић и Митић, као и још неки припадници МУП-а, достављају различитим структурама и службама обавештења о таквим активностима и указују надлежнима на незаконитост и кажњивост рада појединих припадника служби и институција. Такво поступање појединих државних службеника не само да је у зони криминала, већ је део организованог подухвата дела државне, политичке и криминалне моћи да се од освете и одмазде према Миленковићу и Митићу не сме одустати.

Покушавају да дођу до извора сазнања мојих клијената, иако то представља урушавање свих правних стубова поверљивости која је база рада једног дела бораца против криминала. Користећи најразличитије форме да дођу до највећих тајни у раду Миленковића и Митића, доводе у опасност и њихове животе и животе њихових информатора

Недавно је у једном таблоиду објављена фотографија Миленковића и његове малолетне ћерке. Радар је дошао до снимка на којем се види особа која фотографише Миленковића и ћерку, што ћемо пустити на нашем сајту. Миленковић је поднео пријаву због тога, шта се дешава са тим?

Када фотографишете полицајца чије убиство је наручено и онда фотографишете и његово малолетно дете, а затим објавите и локацију где се налазио, тада надлежни органи морају да утврде да ли се ради о државном или приватном ангажману и у коју сврху. Прикупљене информације морају да посматрају у контексту генератора свих претњи безбедности Миленковића, који је са ћеркицом освануо у медијима након двадесетак минута боравка у локалу са обезбеђењем САЈ-а. Али једино што више забрињава је што полиција до данас није ни покушала да пронађе снимке надзорних камера, нити пак да саслуша Миленковића или да га пак обавесте о својим радњама. Разлог за такву селективност сигурно постоји. Иначе не знам ко је особа на снимку који сте ви добили. Безбедност инспектора полиције и његове породице је битно државно безбедносно питање, али наше службе као безбедносно питање виде само безбедност режима.

Ваша канцеларија брани и инспекторе 4. одељења Исакова и Весовића, који су били део Миленковићевог тима у откривању Јованице, а који су оптужени одмах након што је Исаков сведочио у Специјалном суду. Шта се дешава са тим поступком?

У том предмету је бранилац колега из канцеларије Марко Драшковић. Ово оптужење мора да се посматра у контексту односа које Више тужилаштво у Београду има према припадницима 4. одељења који су учествовали у хапшењу окривљених у Јовањици. Њихов негативан однос према Миленковићу, Митићу, Исакову и другим припадницима 4. одељења су показали ових година. Нису видели и надлежности на јавно изречену информацију да су Миленковићу и Митићу угрожени животи, али су истовремено видели своју надлежност да проверавају да ли Митић злоупотребава положај када вози од

центра града до притвора мајку једног од притворених инспектора. Чак су у суштини и казнили тужитељку Стеванчевић што није хтела да потпише оптужни акт против Исакова одмах након што је он одлучио да пред Специјалним судом сведочи.

Ви сте говорили да се код нас све дешава у инверзији и то сте назвали обрнутим тоталитаризмом. Објасните ту појаву?

То је израз који је користио један амерички филозоф, али ја говорим о применљивости тог феномена на српски начин. Дакле све постоји, али све битно је обрнуто и ефекти тога су под тоталном контролом. Све је у функцији успостављања тоталне власти. На основу манипулативно спроведених и контролисаних избора именују послушнике који се понашају као да им је функција професија и чији најважнији задатак је да уруше сваки облик развоја друштвене свести, али и да отворе врата за експлоатацију земље и становништва. А што су њихови неуспеси већи то нам громогласније откривају да су нама спољни непријатељи јачи и бројнији, као да је нека велика разлика између домаће и стране окупације. Када кажу да они модернизују Србију, ви видите да нам најпре коригују традицију рушећи разне објекте који су споменици културе и одмах нам нуде своју аутентичну културу која је опредмеђена у њиховим великим делима попут хотеллизованог Генералштаба, Београда на води, или фонтане на Славији.

Стварају фикције и симулације. Од симулованог изборног система, фиктивних пребивалишта, преко симуловане правде и фиктивне демократије до симулованог патриотизма и још много тога фиктивног

И за све што сте набројали власт позива и тражи државно јединство...

Државно јединство је потребно, али не око режима већ око владавине права. У владавини права се налазе многи одговори, па и допринос у обликовању свести о потреби друштвене правде у Србији. Србија јесте у кризи. Ми губимо део територије, губимо равноправност грађана, губимо потребан ниво друштвене свести, правне свести и цео низ вредносног система који је неопходан у нашем друштву. Политички врх жели пре свега грађанина који је прилагодљив, за сваку прилику, са добровољним одустајањем од својих права. Међутим ипак није илузија да ми имамо индивидуалце који имају снагу и знање да извуку земљу из институционалног хаоса. У својој институцији Миленковић и Митић су потврда тога. Зато мора постојати сагласност о реалности друштвеног тренутка у Србији, свест да слављење тријумфа цензуре, приповедање о

стварности, држање истине у мраку, равнодушна покорност, предаја права и слобода није опште добро ни Србије ни њених грађана. Не може се тако једноставно затворити књига прошлости и садашњости.

(Н1, Радар)